

BỘ IV – Trộn Trộn**Hồi 1****Cao thủ mặt vàng dưới ô****1.**

Tập Mai Hồng đến căn nhà lộn xộn của Quách Trúc Sáu, chỉ được một lát là đã buồn ngủ díp mắt, nằm gục xuống bàn ngủ liền mấy canh giờ, lúc tỉnh lại thì mặt trời đã ngả về Tây. Nàng chỉ thấy một ngày qua đi quá nhanh mà chẳng làm được chuyện gì, chỉ thấy cuộc đời vô vị, nhân sinh chẳng có chút lạc thú.

Nhưng khứu giác của nàng thì ngửi được mùi vị, hơn nữa còn rất nhạy bén nữa... thơm quá!

Nàng nghiêng đầu nhìn qua, tên béo lười nhác Quách Trúc Sáu vẫn còn nằm đó gật gù. Đã gần hoàng hôn, bếp lò trong nhà bếp đang cháy hừng hực, đến cả mùi dầu mỡ, mùi chảo cháy khét cũng thơm đến lạ lùng.

Bụng Tập Mai Hồng bắt đầu sôi lên òng ọc. Vừa cảm thấy đói bụng, nàng lại lập tức cảm thấy nhân sinh lạc thú.

Nàng nhìn thấy một bóng người nhỏ nhắn in trên tường, nhưng không biết là ai.

Tập Mai Hồng vui vẻ chạy tới nhà bếp, “òà” lên một tiếng.

Tiểu Chân cũng không quay đầu lại, hai má đỏ hồng lên vì ánh lửa, tay đang không ngừng đảo rau trong chảo, mỉm cười liếc nhìn nàng nói: “Thế nào? Tam tiểu thư đã tỉnh rồi à?”.

Tập Mai Hồng nhón tay bốc một miếng thịt thỏ, nhai nhồm nhoàm, rồi mút mút tay nói: “Ồi chà, tiểu tử của tôi ơi, làm cơm cho em chồng mà phải đến tận đây cơ hả? Nếu không phải mùi thơm đánh thức, thì tôi vẫn còn đang ngủ đấy”.

Tiểu Chân xí một tiếng, bốc rau bỏ thêm vào chảo, phát ra những tiếng xèo xèo: “Thật chẳng nghiêm chỉnh gì cả, cô nói ít mấy câu, tôi sẽ nấu ngon hơn đấy”.

Nàng cho tay vào vại mức mức, nhưng chỉ mức được mấy hạt gạo vỡ, liền mỉm cười nói: “Tam tiểu thư, đi tìm giúp tôi ít muối nào”.

Tập Mai Hồng cười cười chạy đi, còn nói với lại: “Có ăn là ta sẽ tuân mạng!”.

Thế nhưng nàng lục tung cả nhà bếp lên mà cũng chẳng tìm được hạt muối nào.

Tiểu Chân giẫm chân nói: “Mau lên, không là cháy đó”.

Tập Mai Hồng thầm nhủ: “Cháy thì không ngon nữa rồi”.

Nghĩ vậy nàng liền nôn nóng dùng lực mạnh hơn, kéo giật cánh cửa tủ đựng bát ra, phát hiện được một bao đồ nhỏ, màu trắng, hạt mịn, đưa lên mũi ngửi ngửi, rồi chạy ra chỗ Tiểu Chân nói: “Này, tìm thấy rồi!”.

Nàng không để ý đến một bóng nhân ảnh đã lặng lẽ xuất hiện bên ngoài cửa nhà bếp.

Dưới ánh lửa bập bùng, gương mặt béo tròn trơ như gỗ đá của người này cơ hồ như phủ một lớp phấn vàng, nhưng nếu nhìn kỹ hơn, sẽ thấy mỗi một cơ thịt trên mặt y đều đang rung động, cổ họng cũng không ngừng nhấp nhô lên xuống, hai mắt nhìn chăm chăm vào gói “muối” trên tay Tập Mai Hồng.

Tập Mai Hồng cười cười, nhúm một nhúm, hỏi: “Muốn bao nhiêu?”.

Tiểu Chân đáp: “Chỉ một ít là đủ rồi”.

Tập Mai Hồng vừa cho muối vào vừa hỏi: “Sao tỳ lại đến đây?”.

Tiểu Chân cúi đầu: “Sau khi tỳ ra ngoài, trong trang có xảy ra chút chuyện. Một tên đại đạo hái hoa lén vào bắt tôi đi, nhưng cuối cùng Lãnh tứ gia, Thiết nhị gia và Tập trang chủ cũng kèm chế được hắn...”.

Tập Mai Hồng “ai da” một tiếng nói: “Thiết Thủ, Lãnh Huyết có về Tập Gia Trang sao? Tôi thì cứ chờ người ra ở đây đợi họ đây này!”.

Tiểu Chân gật đầu nói: “Có điều họ lại đi tra án rồi... tôi nghe Lãnh tứ gia nói tỳ đang ở đây đợi họ, thế nên... thế nên cũng tới đây”.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết nói sẽ về đây, thì nhất định sẽ về đây, vì vậy Tiểu Chân cũng tới đây để đợi hai người.

Đúng lúc này, chợt nghe “phù” một tiếng, lửa đột nhiên bốc cao cả ba thước, rồi trong chảo không ngừng phát ra tiếng xèo xèo kỳ lạ, một mùi cay xè xộc lên tận mũi.

Làm sao lại như vậy?

Tập Mai Hồng chỉ bỏ vào trong chảo một nhúm muối mà thôi!

Tập Mai Hồng kéo Tiểu Chân lùi ra, chỉ thấy lửa trong chảo bốc cao năm thước, biến thành màu xanh lam. Cả hai người đều thầm thắc mắc: “Làm sao lại như vậy?”.

Có điều cả hai đều không chú ý phía sau.

Người phía sau.

Gương mặt béo tròn của người đó.

Mồ hôi chảy dài trên đó như trăm ngàn con rắn nhỏ.

Quách Trúch Sáu tại sao lại mang vẻ mặt này?

2.

Đúng vào sát na mà ánh lửa bùng lên đó, ở một nơi khác Lãnh Huyết cũng rút thanh kiếm dắt ở eo ra, dưới ánh tịch dương, thân kiếm phát ra những tia sáng lấp lánh chói mắt.

Ngô Thiết Dực cười cười nói: “Ta nhờ người dẫn dụ các người tới đây, chính là vì trận quyết chiến không thể tránh khỏi này”.

Lãnh Huyết nói: “Dựa vào người, người dưới ô Thập Nhị Đơn Y Kiếm và ba mươi tám tên phía sau kia nữa?”.

Lãnh Huyết vừa nói dứt câu này, Ngô Thiết Dực cũng không khỏi giật mình chấn động: “Ba mươi tám đặc vệ cận thân của ta vẫn chưa hiện thân mà người chỉ liếc nhìn một cái đã nói ra được đúng số, xem ra gánh vác được trận chiến này đó”.

Lãnh Huyết tuy bên ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh như không, nhưng lòng chàng đã trầm xuống.

Trận chiến của chàng và Thiết Thủ với Thập Nhị Đơn Y Kiếm bên bờ sông, người dưới ô vẫn chưa thực sự xuất thủ, nhưng đã khiến hai người đều thọ thương không nhẹ. Sau đó, Thiết Thủ và Lãnh Huyết đã phán đoán, nếu người này và Thập Nhị Đơn Y Kiếm cùng liên thủ hợp kích, hai người dù xuất toàn lực cũng chỉ có bốn phần thắng.

Hướng hồ còn có ba mươi tám tên đặc vệ của Ngô Thiết Dực?

Còn cả bản thân Ngô Thiết Dực nữa?

Hơn nữa, lúc này Lãnh Huyết đang lo cho Tập Mai Hồng, từ lời của Ngô Thiết Dực chàng đã đoán được kẻ hạ độc là ai, mà Tập Mai Hồng thì đang ở trong hồ huyết mà hoàn toàn không hay biết.

Lòng Lãnh Huyết nóng như lửa đốt.

Một khi nôn nóng, định lực của chàng sẽ không đủ.

Mà đây lại là một trận chiến cực kỳ hung hiểm, tuyệt đối không thể có bất cứ sai sót nào, dù là nhỏ nhất.

3.

Thiết Thủ bất ngờ tiến lên một bước.

Chàng ghé miệng sát tai Lãnh Huyết nói một câu: “Muốn cứu tam tiểu thư trước tiên phải trừ đi đám người này, muốn trừ hại thì phải toàn thần quán chú!”.

Chàng nói rất nhanh, mục đích là muốn để Lãnh Huyết trấn định tâm thần, toàn lực đối phó cục diện trước mắt.

Cũng may là chàng không biết cả Tiểu Chân cũng đã đi tới đó tìm Tập Mai Hồng để cùng đợi hai người trở lại, bằng không, chàng còn có thể trấn định được như vậy không?

Ngô Thiết Dực vuốt râu nói; “Chuyện của chúng ta phải giải quyết cho rõ ràng ở đây, bằng không, các người sẽ báo cáo lên trên. Có báo lên thì ta cũng có người che chở, vị tất đã làm gì được ta, nhưng ta sẽ không để cho các người cơ hội làm chuyện đó”.

Thiết Thủ cười lạnh: “Bởi vì chúng ta đã vạch trần âm mưu của người, cho dù không làm gì được, thì hình tích của người cũng đã bại lộ, tạm thời cũng không thể hành động gì được nữa”.

Ngô Thiết Dực mỉm cười: “Vì vậy hôm nay ta không thể không trừ các người”.

Thiết Thủ nói: “Chúng ta cũng không muốn tố cáo người, tố cáo người, tự nhiên sẽ có tham quan che chắn cho người. Hôm nay chúng ta phải lấy thủ cấp của người”.

Nói dứt lời, chàng từ từ cởi bỏ mũ lông công, yêu bài. Lãnh Huyết cũng làm y như vậy.

Họ làm vậy, không ngoài ý muốn biểu thị đây là một trường quyết đấu trên giang hồ, sinh tử do mạng, chứ không phải hành vi của quan phủ.

Khi luật pháp không thể được chấp hành một cách công bằng, hai người sẽ bất chấp tất cả, vận dụng trí tuệ và võ công của mình để tìm ra giải pháp hợp lý nhất.

Vì duy trì chính nghĩa, sinh tử đâu có nề hà.

Ngô Thiết Dực đương nhiên hiểu ý Thiết Thủ và Lãnh Huyết. Những người tham chiến lần này đều là bộ hạ tâm phúc của y, chỉ cần giết được hai người, chuyện này sẽ liễu kết, y cũng không cần phải lo lắng nữa.

Lãnh Huyết gằn giọng nói từng chữ một: “Người ám toán ta bên bờ sông đêm trước có phải là người?”.

Chàng hỏi người đứng dưới ô.

Người dưới ô lạnh, trầm, tĩnh như sắc chiều, hồi lâu sau mới chậm chậm gật gật đầu.

Lãnh Huyết tổng cộng đã thấy người này xuất thủ ba lần, lần đầu tiên là bên bờ sông, một kích đắc thủ, làm lưng chàng thọ thương. Lần thứ hai là trong đô đốc phủ, giết Hoắc Ngọc Thi, Hoắc Chử Tuyên, cũng là nhất kích đắc thủ. Lần thứ ba là trong nha phủ, liên tục giết Tạ Tự Cư và Du Trấn Lan, cũng là nhất kích sát nhân.

Người này tổng cộng xuất thủ năm lượt trong ba lần, giết bốn người, đả thương một người, toàn bộ đều là nhất kích tất sát, không cần xuất thủ đến lần thứ hai.

Vũ khí của y, dường như là một sợi xích, trên xích có trọng vật, giống ám khí mà không phải ám khí, xuất thủ năm lần, nhưng không nhìn rõ, cũng không thể nắm bắt được.

Lãnh Huyết hỏi: “Chúng ta sắp quyết chiến sinh tử, có phải không?”.

Người kia không đáp.

Lãnh Huyết nói: “Trước khi quyết chiến, ta muốn biết ngươi là ai”.

Người kia im lặng giây lát, rồi từ từ nghiêng ô, ánh tịch dương chiếu lên gương mặt y, từng chút một, từng chút một, cuối cùng cũng lộ ra bản lai diện mục.

Sắc mặt người này giống như hoàng thổ vậy, gương mặt như phủ một lớp sáp, không chút biểu tình, giống như một người đã mất đi tất cả biểu tình vậy.

Lãnh Huyết và Thiết Thủ, chưa từng thấy người này bao giờ.

Họ thấy người cầm ô không muốn lộ diện, nên cứ nghĩ rằng đó là một người quen, nhưng người này lại hoàn toàn lạ mặt, không khỏi khiến họ hít sâu vào một hơi.

Người đứng trước mặt họ, đứng ở đây, giống như một nhục thể không có sinh mạng vậy.

Không có sinh mệnh, không có cảm tình, không có lo lắng, cũng không có lưu luyến... một sát thủ như vậy, lúc nào cũng có thể giết được những đối thủ võ công cao hơn mình, huống hồ võ công của y đã cao đến độ xuất thần nhập hóa.

Chỉ nghe Ngô Thiết Dục cười cười nói: “Kỳ thực, ta cũng không phải là chủ mưu, chủ mưu là y. Các người có biết y là ai không?”.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết đều im lặng không đáp.

Ngô Thiết Dực nói: “Các người nhất định đã từng nghe qua tên y rồi, y tên là Đường Thiết Tiêu”.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết vừa nghe thấy cái tên này, sắc mặt lập tức biến đổi.

4.

Đường Thiết Tiêu!

Đường Môn mấy lần có ý đồ xưng bá giang hồ, độc bộ thiên hạ, nhưng lần nào cũng thất bại, lần gần đây nhất vốn đã nắm được vận khí của cả võ lâm, nhưng cuối cùng cũng bị đại hiệp Tiêu Thu Thủy đánh bại, làm dã tâm của chúng tạm thời bị dồn ép xuống.

Huyết án Tập Gia Trang và thảm họa của Lương Hà bát gia, chính là do một tay Đường Thất Kinh gây nên.

Đáng tiếc kế hoạch và mộng tưởng của Đường Thất Kinh cuối cùng cũng bị Thiết Thủ và Lãnh Huyết đập tan, còn Đường Thất Kinh cũng bị Tập Tiểu Phong giết chết, trừ đi một đại họa!

Thực Trung Đường Môn muốn quân lâm thiên hạ, số người phái ra để chiêu binh mãi mã, xây dựng thực lực, trừ diệt đối đầu tự nhiên không chỉ một người, Đường Thất Kinh chỉ là một trong số đó.

Tổ chức mà Thực Trung Đường Môn phái ra để làm dậy lên cơn mưa máu gió tanh, thay triều đổi đại gọi là Tiểu Đường Môn. Đường Thất Kinh chỉ bất quá là một trong cửu đại đường chủ của Tiểu Đường Môn, còn chưa được liệt vào hàng thất đại cao thủ.

Thất đại cao thủ này là người sáng lập ra Tiểu Đường Môn, được gọi là Thất Đại Hận. Đường Thiết Tiêu là một trong số đó.

Thất Đại Hận Nhân của Tiểu Đường Môn, mỗi người đều có một chuyện hận. Chuyện mà Đường Thiết Tiêu hận là: y hận không thể sinh sớm mấy chục năm, dùng thân phận của con cháu Đường gia, giết chết Tiêu Thu Thủy, Thiết Tinh Nguyệt (xin xem lại cổ sự về Thần Châu Kỳ Hiệp)!”.

Vì vậy, y lấy họ Đường áp chế họ Thiết, họ Tiêu, để thể hiện sự coi thường của mình với những kẻ mình căm hận mà chưa từng gặp mặt.

Người dám lấy tên để biểu thị nổi thống hận với Tiêu Thu Thủy có thể nói rất ít, thực ra cũng chỉ có một mình y.

Những người như vậy, chỉ cần võ công hơi kém cõi thì sớm đã bị những người tôn kính Tiêu Thu Thủy trên giang hồ tiêu diệt cả rồi, nhưng Đường Thiết Tiêu không hề sợ hãi.

Người trong giang hồ rất ít người biết về võ công của Đường Thiết Tiêu, bởi vì những người giao thủ với y, không ai còn sống.

Trong võ lâm cũng có cực ít người nhìn thấy gương mặt y.

Giờ đây Thiết Thủ và Lãnh Huyết đã nhìn thấy được bản lai diện mục của hoàng diện cao thủ này, hơn nữa còn sắp phải quyết một trận tử chiến với y.

5.

Ngô Thiết Dực nói: “Thực lực của Đường Môn lúc này đã không thể chế ngự được nữa, kỳ thực những đại quan còn cao hơn cả ta cũng đã bị người của Đường Môn kìm kẹp hoặc mua chuộc rồi, cục thế đã định như nước chảy về biển lớn, các người chỉ là châu chấu đá xe, không ngăn cản được đâu!”.

Thiết Thủ Lãnh Huyết nghe mà không khỏi động dung: người của Đường Môn có mặt ở khắp mọi nơi, thu thập tài bảo quyền thế, lẽ nào chỉ muốn dừng lại ở võ lâm bá nghiệp?”.

Thiết Thủ nói tiếp: “Vậy người là bị kìm kẹp hay mua chuộc?”.

Ngô Thiết Dực mỉm cười: “Chỉ riêng số tài bảo còn sót lại của phú quý chi gia và Lương Hà bát gia cũng đủ để bảo ta làm chuyện gì cũng không oán không thán nửa lời rồi”.

Lãnh Huyết nói: “Thì ra có cao thủ Đường Môn ở đây, chẳng trách mà các người có thể đầu độc chết Quách bộ đầu”.

Độc dược và ám khí của Đường Môn đều xưng tuyệt võ lâm.

Đường Thiết Tiêu đột nhiên lên tiếng: “Còn phải nhờ người hạ độc nữa”.

Câu nói này của y, cũng giống như chiêu thức y xuất thủ vậy, chưa từng trật đích.

Y nói vậy là muốn làm Lãnh Huyết hoảng hốt bất an.

Còn Lãnh Huyết thì không thể không nôn nóng.

Tập Mai Hồng rốt cuộc làm sao rồi?

6.

Tập Mai Hồng kéo Tiểu Chân lại, sợ lửa bắt lên người, không ngờ lại đụng phải một người khác sau lưng.

Nàng giật mình kêu lên một tiếng, làm Tiểu Chân cũng kinh hãi kêu lên theo.

Tập Mai Hồng quay đầu lại nhìn, thấy đối phương là Quách Trúc Sấu mới trấn định lại, giẫm chân mắng: “Người đứng sau lưng chúng ta làm gì vậy? Chút nữa là làm người ta sợ chết rồi!”.

Quách Trúc Sấu không lên tiếng.

Tập Mai Hồng lại chỉ vào chảo thức ăn nói: “Kỳ quái? Tại sao vô duyên vô cớ lại bốc cháy bùng lên như vậy?”.

Lúc này lửa xanh đã từ từ nhạt dần rồi tắt ngúm.

Tiểu Chân nhướn mày nói: “Đó là muối sao?”

Nàng cầm gói “muối” mà Tập Mai Hồng tìm ra lên, cẩn thận quan sát thật kỹ.

Quách Trúc Sấu chợt nói: “Đưa cho ta!”.

Tập Mai Hồng ngạc nhiên: “Đưa cái gì?”.

Quách Trúc Sấu bất ngờ đưa tay dần “gói muối” trong tay Tiểu Chân, rồi cẩn thận nhét vào người.

Tập Mai Hồng cảm thấy vừa bức bối vừa buồn cười: “Người làm cái gì vậy? Đó là thứ gì?”.

Quách Trúc Sấu khó khăn lắm mới đáp được thành lời: “Muối...”.

Tập Mai Hồng cười hì hì: “Đương nhiên là muối rồi, kỳ quái thật, sao lửa lại xanh lét thế nhỉ? Cũng thật ly kỳ! Đợi lát nữa Thiết Thủ Lãnh Huyết đến đây, ta phải hỏi họ mới được”.

Mồ hôi ướt đầm mặt Quách Trúc Sấu.

Tiểu Chân mỉm cười: “Bỏ đi, tôi đã xào được hai món rồi, cơm cũng đã chín. Tam tiểu thư ăn bớt đi một món cũng được!”.

Tập Mai Hồng vội vàng nói: “Được, được... ta thèm lắm rồi, nếu mà còn không ăn, tam tiểu thư của tỷ sẽ chảy đầy nước dãi ra đây mất!”.

Hai nữ tử cùng bật cười khúc khích, dọn cơm bày ra bàn. Tập Mai Hồng sớm đã không nhin nổi cơm thềm, vừa ngồi xuống đã ăn uống nhồm nhoàm.

Tiểu Chân ngược mắt nhìn Quách Trúc Sáu gọi: “Quách bộ đầu, huynh cũng đến cùng ăn đi!”.

Quách Trúc Sáu hàm hồ ậm ự một tiếng.

Tập Mai Hồng mắng: “Tiểu Quách, người đừng có ngây ra đấy nữa. Muốn ăn thì đến mà ăn đi. Không ăn cơm thì không có sức làm gì đâu!”.

Quách Trúc Sáu lại ậm ừ một tiếng nữa, với tay lấy một bình rượu và ba cái ly nhỏ, rót đầy rồi đưa tới trước mặt Tập Mai Hồng và Tiểu Chân, sau đó nói: “Ta... ta... kính hai vị cô nương một chung!”.

Lúc này trời đã về chiều, những áng mây cuộn cuộn trong ánh hoàng hôn, diễm lệ và thê lương dị thường.

- o O o -